

Καθηγητῆς Ἀναρέας Θεοδώρου (†)

**Ὁ ἀντι-οικονομιστής, ὁ ἀντι-παπικός
(1922-2004)**

4. Γιατί νὰ συγχαροῦμε τὴν ἑφημερίδα «Καθολικὴ»;*

*Τοῦ Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου
Ἀνδρέου Θεοδώρου (†)*

Η **ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ** ἑφημερίδα «Καθολικὴ» γιόρτασε τελευταίως τὰ ἐξηντάρχρονά της. Δέχθηκε συγχαρητήρια καὶ εὐχές, πράγμα φυσικότατο στὴν κοινωνικὴ τῶν ἀνθρώπων ζωὴ. Νὰ ζήσει χίλια χρόνια. Μὲ γαίᾳ της μὲ χαρὰ της!

Δὲ θὰ σχολίαζε κανεὶς τὸ γεγονός ἀυτὸ καθ' ἑαυτό, ἂν συγχαρητήρια καὶ εὐχές δὲν ἔστελλαν στὴν «Καθολικὴ» καὶ ἐκκλησιαστικοὶ ταγοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ὁ Μακαριώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Ἄν τὸ παράδειγμα τῶν ποιμένων ὀφείλε νὰ ἀκολουθήσει καὶ τὸ ποίμνιο, τότε, ἂν ὄχι ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι, τοῦλάχιστον ἓνα μέρος αὐτῶν θὰ ἔπρεπε, αἰσθανόμενοι τὴν καρδιά τους νὰ πνίγεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς μεγάλης χαρᾶς, νὰ σπεύσουν νὰ ἐκφράσουν καὶ αὐτοὶ τὰ θερμά τους συγχαρητήρια γιὰ τὴ συμπλήρωση ἐξηκονταετίας ἀπὸ τὴν ἴδρυση τῆς «Καθολικῆς», ποὺ εἶναι τὸ ἐπίσημο δημοσιογραφικὸ βῆμα τῶν ἐν Ἑλλάδι Οὐνιτῶν.

Βέβαια τὸ πράγμα δὲ θὰ ἦταν καὶ τόσο σημαντικό, ἂν ἡ ἀποστολὴ τῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν εὐχῶν ἦταν μιὰ ἔκφραση καθαρὰ ἐθιμοτυπικὴ – χωρὶς νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως καὶ μὲ τὸ οὐσιαστικὸ νόημα τοῦ πράγματος – μιὰ ἀπάντηση τυπικὴ τοῦ πρωτοκόλλου, μιὰ ἐτικέττα ἀβροφροσύνης, ποὺ ὡς ἓνα σημεῖο εἶναι κατανοητὴ. Σὲ περίπτωσι ὅμως ποὺ οἱ εὐχές εἶναι πραγματικὰ ἐγκάρδιες καὶ οὐσιαστικές, τότε τὸ πράγμα διαφέρει.

Ἐμεῖς, οἱ ἀπλοὶ καὶ ταπεινοὶ πιστοὶ διερωτώμαστε: ναί, νὰ συγχαροῦμε τὴν «Καθολικὴ»; γιὰ ποιόν ὅμως λόγο; γιατί τὰ ἐξηντάρχρονά της νὰ γεννοῦν χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμὸ στὶς ψυχές μας;

Διότι δὲν λησμονοῦμε:

1. Τὴν φύση τῆς Οὐνίας, τῆς ὁποίας ἐκφραστικὸ ὄργανο εἶναι ἡ «**Καθολικὴ**».

Ἄπὸ ἄποψη ἐκκλησιολογικὴ ἡ Οὐνία δὲν εἶναι ἀπλῶς αἵρεση, ὅπως εἶναι ὁ Παπισμὸς. Εἶναι αἵρεση, ἀλλ' ἐπιπλέον καὶ κακότητα καὶ δολιότητα καὶ ὑποκρισία καὶ ψεῦδος. Εἶναι ἐκκλησιολογικὸς τραγέλαφος, ἓνα ἐκτρωματικὸ ἀποκύημα τῆς παρὰ φύσιν ἐνώσεως στοιχείων Παπισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας. Ἕνας ἀφόρητος παπικὸς ὑδροκεφαλισμὸς, μὲ ἰσχνὰ καὶ ἀδύναμα μέλη Ὁρθοδοξίας, «*μιξόθηρες ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ἐν μύθοις ἵπποκενταύρους, μέσοι Γραικολατῖνοι τὴν μεσότητα περιέποντες, ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ*» (Μᾶρκος Ἐφέσου ὁ Εὐγενικός).

Οἱ Οὐνίτες, ἀρνητὲς τῆς πατρώας των πίστεως, ὀρκίζονται ὑποταγὴ καὶ πίστη στὸ Ρωμαῖο ἐπίσκοπο, ἀναγνωρίζοντας τὸ παπικὸ του πρωτεῖο καὶ τὸ ἀλάθητο. Κατὰ τὰ ἄλλα, καὶ γιὰ νὰ ἔχουν εὐχερέστερη πρόσβαση στὸν ὀρθόδοξο χῶρο, τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ διατηροῦν τὰ παλαιὰ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας τους, τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιβολή, τὶς τελετές, τὰ μυστήρια κ.τ.δ. Εἶναι παπικοὶ μεταμφιεσμένοι σὲ ὀρθοδόξους.

2. Τὸν σκοπὸ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰδρύθηκε ἡ Οὐνία.

Ὅταν στὴν ψευδοσύνοδο τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας (1439) ἔσβυσαν οἱ φιλοδοξίες καὶ ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ Παπισμοῦ νὰ καταβροχθίσει τὴν Ὁρθόδοξον Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Πάπας συνέλαβε ἓνα νέο σατανικὸ στὴν ἔμπνευση καὶ τὴν ἐκτέλεσή του σχέδιο ἀλώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας «*ἐκ τῶν ἐνδον*»: τὴν ἴδρυση τῆς Οὐνίας, ποὺ ἐστελέχωσαν πιστὰ εἰς αὐτὸν καὶ ἀφοσιωμένα μοναχικὰ τάγματα.

Στόχος τους ἦταν ἓνας καὶ μοναδικός: μὲ κάθε μέσο θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο νὰ κάμουν – πάνω στὸ δικό τους πρότυπο – προσήλυτους ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία γραικολατῖνους ἐξωμότες στὸν Παπισμὸ!

Ὁ βαλκανικὸς καὶ ὁ εὐρύτερος ἀνατολικὸς ὀρθόδοξος χῶρος ἔνοιωσε βαθιὰ τὴν αἰχμὴ τοῦ δόρατος τῆς λατινικῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς κακότητος τῆς Οὐνίας. Τὰ στίγματα τῆς κακότητος αὐτῆς ποὺ τόσο πολὺ βασάνισε τοὺς ὀρθοδόξους λαοὺς σὲ στιγμὲς ἱστορικῆς τόσο κρίσιμης γι' αὐτούς, καὶ σὲ τιμὴ αἵματος, διώξεων καὶ βαρβαρικοῦ ἐκτραχηλισμοῦ, μένουν ἐνεξάλειπτα στὸ σῶμα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας.

Ἴσως παρατηρηθεῖ, ὅτι αὐτὰ γίνανε στὸ παρελθὸν καὶ ὅτι τὰ

πράγματα σήμερα είναι τελείως διαφορετικά.

Δυστυχώς τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει οὔτε στὸν Παπισμὸ οὔτε καὶ στὸ νόθο παιδί του, τὴν Οὐνία. Κατὰ βάθος ἔμειναν οἱ ἴδιοι, μὲ περισσότερη ἴσως φινέτσα καὶ μὲ ἀλλαγμένη τὴν ἐξωτερική τους ἀμφίεση.

Ὁ Παπισμὸς, παρὰ τὶς ἔντονες διαμαρτυρίες καὶ τὶς ἐκκλήσεις τῶν Ὁρθοδόξων, ὄχι μόνο δὲν ἔθιξε τὴν Οὐνία στὴ δεύτερη Οἰκουμενικὴ σύνοδο τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλὰ περισσότερο τὴν ἐστερέωσε. Ὁ Πάπας δὲ θέλησε νὰ τὴν ἀποχωρισθεῖ, γιατί δὲ θέλει νὰ χάσει τὴν κυριώτερη αἰχμὴ τοῦ προσηλυτιστικοῦ ἔργου του.

* * *

ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ ἴσως ἔχει ἐπέλθει κάποια μεταβολὴ ἐναντι τῆς Οὐνίας στὸ συγκρητιστικὸ, οἰκουμενιστικὸ ἐκκλησιολογικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, ποὺ σὰν καυστικὸς λίβας πνέει μὲ λύσσα καὶ ἀπειλεῖ νὰ καύσει τὰ πάντα στὸν ἅγιο χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Στὰ παραμορφωτικὰ κάτοπτρα τοῦ σύγχρονου Οἰκουμενισμοῦ, μὲ τὸν εὐνουχισμὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, τὴν ἐπέκταση τῶν ὁρίων τῆς πραγματικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὑποβάθμιση τῆς ἐννοίας τῆς αἰρέσεως, τὸν ὑποβαθμισμὸ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ κύρους τῶν δογματικῶν τῆς πίστεως ἀληθειῶν καὶ μὲ τὰ πολλὰ καὶ ἀνεπίτρεπτα ἐκκλησιαστικὰ ἀνοίγματα, τὰ πράγματα ἔχουν χάσει τὴν ἀληθινὴ ὄψη τους.

Ἔτσι καὶ ἡ Οὐνία, ποὺ ὡς τώρα φαινόταν ξένο, ἐχθρικὸ καὶ δηλητηριῶδες παράσιτο στὸ χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, ἴσως νὰ προβάλλει μὲ νέα μορφή, ἀμνηστευμένη διὰ τὰ πολλὰ τῆς κακουργήματα τοῦ παρελθόντος.

Στὸ μαγικὸ ραβδί τῆς διατυμπανιζομένης οἰκουμενιστικῆς ἀγάπης ἴσως νὰ φαίνεται ὡς ἀδελφὴ ἐκκλησία, πιασμένη χέρι – χέρι μὲ τὴν Ὁρθοδοξία στὴν ἀμαρτωλὴ οἰκουμενιστικὴ συμπόρευση γιὰ ἓνα ἐξάμβλωμα ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Νὰ προβάλλει ἄραγε καὶ ὡς πρότυπο ἐνώσεως Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ;

* * *

ΝΑ, γιατί δὲν μπορούμε ἐμεῖς οἱ ἀπλοὶ πιστοὶ νὰ χαιρετίσουμε ἐνσυνείδητα τὴν «Καθολικὴ».

Ἄς ζήσει χίλια χρόνια· οἱ δικές μας ὅμως εὐχὲς δὲν θὰ τὴ συνοδεύουν.

Οἱ σκληρὲς αὐτὲς γραμμὲς γράφονται με πολὺ πόνον ψυχῆς. Ὅμως πρὸ πάνω ἀπ' ὅλα κοστίζει ἡ Ὁρθοδοξία μας!

(*) Ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 823/27.1.1989, σελ. 1 καὶ 4.